

La catalanització del nostre obrerisme

Molt uneixen als homes les idealitats, però perquè això sigui, cal que els homes les estimin i donin a la idealitat tota la seva importància. Perquè quan un estament fixa la importància de la seva vida en una filosofia més baixa que la del seu nivell, per fortes que siguin les idealitats que surin en l'ambient, i malgrat de llur tendència a brollar en mig del cor, fins per la llei d'herència, és molt difícil que una idealitat absorbeixi l'amor i acivitat dels que no están fets a fruit d'espiritualitats.

I això (en termes generals), es pot aplicar al obrer nostre, enfront del catalanisme. En la nostra acció obrerista hi ha hagut la dèria errònia d'encaixar els nostres problemes obrers en un marc de normes d'importació, i la realitat ha respost desvirtualitzant el sistema, definitivament fracassat en la seva aplicació. Aquí diem "sindicat", a allò que en altres països duu un altre nom... I allò que en altres països se'n diu "sindicat", aquí fora d'uns quants, ningú no ho enyora i n'hi ha molts que ni s'imaginin que pugui existir. Ha estat ben trista i malaurada la interpretació de l'obrerisme a la nostra terra!

Quan els corrents obreristes han entrat a la Catalunya treballadora no s'han assimilat, i en la Catalunya opressa, ha sorgit una caricatura d'obrerisme deforme.

Ens cap el consol de dir que aquest obrerisme no ha parlat encara català. I aquesta és a la vegada una de les raons de la seva deformitat. És un trajo que no li escau, li han obligat a dur-lo, i va fet un pellingo.

Però amb l'abrandament definitiu catalanista ha de venir amorosament com a part integrant, i fatalment vindria com a conseqüència, el sanejament, reorganització i nacionalització del nostre obrerisme. Tasca nova, avui verge; només en el sentit cultural iniciada. I si amb temps no se l'emmena, educa i organitza, es corre el risc de què, a més a més de no completar la tasca general catalana, esdevingui un obstacle, i barri el pas a nobles causes i fins elevats.

La majoria d'obers catalans d'avui no són encara tan catalans com haurien d'ésser. I llurs característiques principals, virtuts com defectes, les te-

nen precisament en la part que serveixen de catalans. Però, amb tot, per a fer-los arribar a llur esperit un raig d'idealisme catalanesc esperonador i fecund, se'ls ha de resoldre primer, d'una manera franca i concisa, és a dir, catalana, el problema de llur treball. Perquè avui per avui, en molts de casos, és el treball la única cosa que els preocupa, i és per ell que es veuen esclavitzats en les urpes d'un obrerisme no massa simpàtic a llurs sentiments, que si bé els proporciona evidents aventatges materials, més o menys durables, encara no els ha parlat al cor ben bé de dignitat, precisament perquè no els parla de les coses de l'esperit, ni en català.

REVISTA DE LA PREMSA

El nexce

A una fulla dedicada a Malgrat, editada per la *Veu de Catalunya* (17 agost), F. Arnau i Cortin escriu uns mots justos i significatius. És hora de no deixar-nos enganyar—diu—i de saber-nos reconèixer els deures que ens imposa el fet de considerar-nos nacionalistes. Tot i els fets isolats, els esforços individuals i l'entusiasme jove-nívol, el catalanisme, a gairebé tots els pobles catalans, va de bolquers.

"caldria crear el model del catalanista perfect".

És just. Potser en els casos isolats a què el senyor Arnau i Cortin es refereix trobaríem aquest model. La majoria de vegades però passa desapercibut. És la seva tasca humil i anònima per bé que gloriosa i exemplar. Quin és aquest model?

"Simplement: un home que no tingui un acte que desdigni d'una línia recta catalana".

Adverteixi's que el senyor Arnau i Cortin diu polidament un acte i no pas una acta. És tanmateix d'una discretíssima honestat.

"Un home infiltrat de l'esperit de Catalunya, amatent tothora a comportar-s'hi en harmonia".

Hi ha elements aptes a cada vila catalana per a mantenir-se en aquesta rectitud. Caldria treballar perquè el defalliment en què cauen no persistís:

"Caldria proclamar els deures del veritable nacionalista, traçar les normes de la seva actuació, i aleshores ensinistrar les joventuts per a guiar-les pel camí del goig de la virtut patriòtica, de la perfecció harmònica de l'esperit".

Per què deixar perdre aquests elements? Per què no ajudar-los? Per què no donar-los la mà i orientar-los? Heu's ací precisament la tasca d'ACCIÓ CATALANA. La nostra organització, verament nacional, és el lligam de tots aquests elements aperduats entre la indiferència dels pseudo-patriotes, dels nacionalistes de circumstància i dels catalans desnacionalitzats. ACCIÓ CATALANA irradiarà damunt llur, s'hi mantindrà en comunicació constant i procurarà de donar-los l'ajut propici perquè llur tasca isolada no roman-gui estèril ni llur isolament no es perpetuï.

"Es la gran obra a realitzar. Que els que tenen el tremp espiritual ben armat per a desvetllar l'esperit català dels fills de la nostra Pàtria se'n vulguin donar compte".

La Conferència nacional preveïa aquesta situació i es convocà propiciament. Només cal escoltar totes aquestes veus que parlen sense advertir-s'ho abans, en el mateix to. Un clamor unànime rediu amb una magnífica cantarella els mateixos mots: organitzem-nos que l'hora de l'avenç Catalunya endins és arribada.

"Aleshores no es perdran aquestes energies disperses, les ardideses de la joventut que vibra per la sed d'ideals. Aleshores es crearà el nexce que vivificarà la gran obra catalanitzadora, l'obra de la redempció. Aleshores tindran el caliu propici, que serà viu i perdurable, aquest caliu que quan els vents de la Pàtria es girin produirà la flama arboradora, definitiva, i no serà com ara que refiant-nos de la força única del sentiment tot brandament nacional no és sinó una foguerada d'encenalls.